

Hoofdstuk 1

Het briefje begon met *Sorry dat ik je lastigval*, een geweldige openingszin. O ja, val me lastig! Ik wil al mijn hele leven worden lastiggevallen met zo'n briefje.

Sorry dat ik je lastigval, maar volgens mij heeft er iemand vanaf de straat met een telelens foto's van je genomen door het raam. Mocht het een bekende zijn geweest: sorry voor het misverstand. Zo niet, dan heb ik het merk/model/kenteken van het voertuig voor je genoteerd.

Brian (van een deur verderop) en zijn telefoonnummer.

Je hebt niet echt een telelens nodig, want we hebben geen gordijnen voor de gigantische ramen aan de voorkant. Soms blijf ik even staan voordat ik naar binnen ga en kijk ik hoe Harris en Sam onbevangen hun gangetje gaan. Harris – met zijn brede borstkas en warrige zwarte haar – die onhoorbaar iets aan Sam

uitlegt, of Sam de lucht in tilt. Dan raak ik zo vertederd door ze. *Probeer dit gevoel vast te houden*, hou ik mezelf voor. *Van dichtbij zijn het dezelfde mensen als vanaf hier.*

We wisten allemaal meteen welke buurman Brian was. De FBI-buurman. Als we iets van Brian hebben geleerd, is het wel dat werken bij de FBI niet zo geheim is als werken bij de CIA. Hij draagt zijn (kogelvrije?) FBI-vest met de letters FBI erop veel vaker dan vereist kan zijn. Het is alsof een speler van de Dodgers in honkbaltenue de tuin sproeit. Alle burens zouden zoiets hebben van *Ja, ja, we snappen het, gast, je zit bij de Dodgers.*

Het eerste wat Harris deed toen ik het briefje hardop had voorgelezen, was minachtend opmerken dat de FBI-buurman natuúrlijk iemand had ‘betrap’t met een ‘telelens’. En het tweede wat Harris deed, was niks. Hij had het druk en vond het niet de moeite om erachteraan te gaan.

‘Maar het is best een beetje eng, toch?’

‘Iedereen neemt tegenwoordig overal foto’s van,’ zei hij en hij liep de kamer uit.

‘Vind je niet dat ik hem even moet bellen?’

Maar Harris hoorde me al niet meer.

‘Wie bellen?’ vroeg Sam.

Ik stond daar met het briefje, overvallen door het rare gevoel in de steek te worden gelaten, dat je in huiselijk verband duizend keer per dag krijgt. Ik kon wel huilen, maar waarom? Ik hoef niet elk wissel met mijn man te bespreken; daar heb ik vrienden voor. Harris en ik gaan formeler met elkaar om, als twee diplomaten die er niet op vertrouwen dat de ander geen gif in ons drankje heeft gedaan. Constant dorstig, maar constant wachtend tot de ander het eerste slokje neemt.

Neem jij maar.

Nee, neem jij maar!

Nee, toe, na jou!

Zo op eieren lopen klinkt misschien slopend, maar ik was er redelijk zeker van dat wij als laatsten zouden lachen. Tegen de tijd dat iedereen elkaar spuugzat was, zou het voor ons juist pas beginnen en konden we onze wittebroodsweken gaan vieren. Waarschijnlijk als we in de zestig waren.

Mijn vriendin Cassie beëindigt elk telefoontje met haar man met *Hou van je!* Als ik dat hoor, kan ik wel door de grond zakken van plaatsvervangende schaamte.

‘Maar ik hou echt van hem,’ zegt ze.

‘En daarnet vertelde je nog hoe doodongelukkig en beknot je je voelt.’

Dan lacht ze vaag, alsof ze er zelf geen enkele invloed op heeft. Ik verwacht niet dat ze eerlijk is tegen haar man, maar geef het dan tenminste toe tegenover mij! Van andermans relaties valt geen chocola te maken. Ik heb mijn beste vriendin, Jordi, ooit een alledaags gesprek tussen haar en haar vrouw laten opnemen. Jordi is een briljante beeldhouwer die bovendien over elk onderwerp een overtuigende theorie weet te formuleren, maar in dit geval kwam er nauwelijks een woord uit terwijl haar vrouw een hele tirade afstak over de stompzinnigheid van een populair tv-programma. Heel af en toe mompelde Jordi een vraag; verder giechelde ze eigenlijk alleen maar om alles wat Mel zei. Ik had verwacht dat Jordi het g \hat{e} nant zou vinden, maar nee.

‘Ik vind het juist heerlijk dat Mel zo zelfverzekerd is. Ik ben dol op mensen met een uitgesproken mening. Zoals jij.’

Dat was zo vleierend dat ik meteen positiever werd over hun dynamiek.

‘Het is ook een waardeloos programma,’ zei ik. ‘Mel heeft groot gelijk.’

Mijn vrienden gunnen me geregeld zulke vluchtige inkijkjes

– screenshots van seksueel getinte appjes, e-mails aan hun moeder – omdat ik zo graag wil weten hoe het voelt om iemand anders te zijn. Waar waren we allemaal mee bezig? Wat gebeurde er in godsnaam hier op aarde? Uiteraard leverden al die pareltjes me niks op; het waren pogingen om een rookwolk bij het handvat te pakken. Welk handvat?

Ik legde het briefje van de buurman op mijn bureau. Ook ik had het druk, maar voor bezorgdheid heb ik altijd wel tijd. Sterker nog, ik denk dat ik al bezorgd was of er iemand met een telelens foto's van me nam voordat het briefje kwam. Of *bezorgd* is eigenlijk het verkeerde woord – het was meer dat ik het *hoopte*. Ik hoopte dat het zo was en dat het al sinds mijn geboorte gebeurde, of iets in die geest. Als het niet iemand met een camera voor het raam was, dan misschien God, of mijn ouders, of mijn echte ouders – die feitelijk gewoon mijn ouders zijn – of mijn echte ik, die wachtte op het juiste moment om mij af te lossen en het over te nemen. Laat er alsjeblieft iemand zijn die genoeg om me geeft om me in de gaten te houden. Ik wachtte twee dagen voordat ik buurman Brian belde omdat ik zo zwolg in de situatie, zoals wanneer iemand op wie je stiekem verliefd bent je eindelijk terugapt en je er nog even van wilt genieten dat de bal nu bij jou ligt.

‘Best raar om iemand te bellen die een deur verderop woont,’ zei ik. ‘Ik had ook gewoon het raam open kunnen doen.’

‘Maar ik ben momenteel niet thuis.’

‘O. Oké.’

Hij vertelde dat de man zijn auto om de hoek had geparkeerd en verder nergens foto's van had gemaakt.

‘Misschien stond hij alleen jullie huis te bewonderen,’ operde Brian.

Dat was niet wat ik wilde horen. Ik bedoel, het is een mooi

huis, maar... kom op, zeg. Daarvoor had ik dit telefoontje geen twee dagen uitgesteld.

‘Tja, ik ben wel een beetje een bekend gezicht,’ zei ik met iets te zwaar aangezette valse bescheidenheid. Valse bescheidenheid is lastig te doseren, net als slagroom uit een spuitbus. Maar daarom maakte hij zich nu juist zorgen, zei hij, vanwege die bekendheid.

‘Wat aardig van je,’ zei ik nederig. ‘Heel fijn om te weten dat je een oogje in het zeil houdt?’

‘Dat is *letterlijk* mijn werk,’ zei Brian.

‘O ja.’ Met een klap landde ik weer op aarde. Ik ben geen echte beroemdheid. Ik zal niet in details treden over wat ik doe, maar stel je een vrouw voor die al op jonge leeftijd op verschillende vlakken succes heeft geboekt, dat gestaag verder heeft uitgebouwd en nu in een soort continue extatische schemer-toestand om haar kern heen cirkelt met de doelgerichtheid die voortkomt uit de wetenschap dat dit de enige weg is, dat haar hele leven zal bestaan uit dit ene gesprek met God. Al is God misschien het verkeerde woord. Het Universum. Het Mycelium. Ik werk in onze omgebouwde garage. Een van de poten van mijn bureau is korter dan de andere, en ik neem me al vijftien jaar elke dag voor er iets onder te schuiven, maar elke dag is mijn werk weer te dringend – ik bevind me voortdurend op een keerpunt; alles staat constant op het punt te worden geopenbaard. Om vijf uur moet ik mezelf bewust terugdraaien voordat ik het huis weer binnenga, als een astronaut die direct na terugkeer van de maan even een knop moet omzetten om de vaatwasser uit te ruimen. *Niet over de maan praten*, spreek ik mezelf toe. Vraag de anderen hoe zij het vandaag hebben gehad.

Buurman Brian vroeg of ik iemand kende die een pick-up wilde kopen.

‘Een F-150 uit 2013. Ik ga verhuizen, ik doe bijna al mijn spullen weg.’

‘O! Waar ga je naartoe?’

‘Ik mag mijn volgende locatie niet prijsgeven,’ zei Brian, en ik excuseerde me voor het vragen.

‘Je zult wel veel over jezelf strikt geheim moeten houden.’

‘Ja,’ zei hij zacht. ‘Maar ik vond dit een fijne buurt. Al die bomen en ’s nachts het gehuil van de coyotes.’

‘Dat vind ik ook zo mooi. En het zijn er zoveel! Tientallen volgens mij.’

‘Meer nog.’

‘Honderden, denk je?’

‘Ja.’

Het gesprek stakte en ik wilde niet degene zijn die de stilte doorbrak – het leek me dat hij, als FBI-agent, wel zou weten wanneer die lang genoeg had geduurd. Maar het bleef maar stil en ik begon te glimlachen, of eigenlijk was het meer een grimas omdat de situatie zo ongemakkelijk werd, totdat de spanning verdween en ik het gevoel kreeg dat het zwijgen iets was wat we samen deden, als een jamsessie, en toen sloeg dat gevoel om onverklaarbare reden om in een diep verdriet. Mijn ogen sprongen vol tranen en toen de stilte eindelijk ophield was het doordat ik snotterde en hij weer ‘ja’ zei, op gelaten toon. Om vervolgens, alsof er niets was gebeurd (en er was feitelijk ook niets gebeurd) verder te gaan over de man met de telelens.

‘Ik heb voor de zekerheid zijn kenteken genoteerd. Ik kan het wel even appen als ik straks thuis ben.’

‘Heel graag,’ zei ik. ‘Dat zou geweldig zijn.’

Ik vertelde Harris niets over het gesprekje, ik was wel wijzer. Hij zou alleen maar zijn wenkbrauwen optrekken en vermoeid glimlachen. *Wat, jij hebt een eigenaardig intieme interactie met een wildvreemde gehad? Hoe bestaat het?*

Als ik niet aan het werk ben, doe ik altijd mijn best om het grootste deel van mijn persoonlijkheid netjes in het gareel te houden. Thuis richt ik me op het reilen en zeilen van het huishouden, zodat we een soepel, gezond leven zonder rampspoed of ziekte kunnen leiden. Dat vergt onophoudelijk georganiseer. Zo bak ik bijvoorbeeld elk weekend zeven wafels voor Sam met extra eieren door het beslag, om die de week daarop 's morgens vlug te kunnen toosten voor een proteïnerijk ontbijt. Maar zoveel discipline kan ook beklemmend worden, saai – dus ik compenseer het af en toe met iets spontaans, misschien een zelfverzonnen ontbijtspelletje of iets verrassends om de wafel mee te beleggen. Harris zou zeggen dat het me er vooral om te doen is overal controle over te houden. Wie heeft het bij het rechte eind? Wij allebei, maar ik bewonder Harris' ouderwetse stoïcisme. Hij kleedt zich zelfs ouderwets, als een metselaar of een ander soort ambachtsman. *Het zout der aarde* is een toepasselijke uitdrukking voor hem, terwijl niemand mij ooit zo zou noemen. Niet dat ik een slecht mens ben, maar van ons tweeën ben ik absoluut de slechtste. Ik moet vaak letterlijk op mijn tong bijten – hem voorzichtig tussen mijn tanden klemmen – en tot vijftig tellen. Dan is de aandrang om iets onnodigs te zeggen meestal wel verdwenen.

Ik lag al in bed toen Brian me appte over de auto van de telelensfotograaf.

Het was een zwarte Subaru sedan, kenteken 6GPX752.

Bedankt! schreef ik.

Geen dank. Laat maar weten als je het kenteken wilt laten natrekken. Ik kan het niet zelf, maar dan regel ik contact voor

je met iemand die het wel kan. Signalement: man, Europees of Aziatisch uiterlijk, met baard, gemiddelde tot bovengemiddelde lengte, ietwat gezet. Hij was hier zaterdag rond 16.00 uur.

Zaterdag. Ik kwam uit bed en keek op de kalender op mijn computer. (Zulke dingen kun je rustig doen als je niet op dezelfde kamer slaapt als je man. Hij snurkt, ik slaap licht.) Zaterdag had Harris Sam om drie uur naar een speelafsprakje gebracht, dus om vier uur was ik alleen thuis geweest. Ja, ik wist nog dat ik plichtsgetroouw mijn ouders had gebeld, maar die waren er niet, dus was ik vrienden in New York gaan appen over mijn bezoeken binnenkort; ik was net vijfenveertig geworden en deed mezelf een reisje cadeau. Ik zou toneel en kunst gaan kijken en in plaats van bij iemand te logeren had ik een mooi hotel geboekt. Normaal zou ik dat zonde van het geld vinden, maar ik had een onverwachte meevaller gekregen: een zin die ik jaren geleden had geschreven was door een whiskydistilleerderij in licentie genomen om te gebruiken in een wereldwijde reclamecampagne. De zin ging over aftrekken, maar zonder context was hij ook toepasbaar op whisky. Twintig ruggen.

Jordi vond het belangrijk dat ik het geld over de balk zou smijten. Whisky gewonnen, whisky geronnen.

‘Zou jij dat ook doen?’

‘Nee, ik zou het gebruiken om ontslag te nemen bij FTC en me volledig op mijn kunst te storten.’

FTC is een reclamebureau. Meteen bood ik Jordi het geld aan – *Zie het als een werkbeurs!* – maar ze legde haar handen op mijn schouders en keek me indringend aan.

‘Denk eens diep na. Wat is je allerliefste wens?’ Ze schudde me door elkaar tot ik begon te giechelen.

‘Eh... een goed idee voor mijn volgende project?’

‘Doe dan het tegenovergestelde van wat je normaal zou doen. Geef het uit aan schoonheid!’

Voor beeldhouwers is schoonheid hoofdzaak, geen frivole verwennerij. Is dat niet boffen? Dat ik zo’n beste vriendin heb?

Ik had het Carlyle geboekt en op zaterdagmiddag om vier uur naaktselves naar al mijn New Yorkse vrienden gestuurd. Die sturen we elkaar regelmatig, net als foto’s van onze kinderen en huisdieren – dat hoort tegenwoordig bij het contact houden. Ik herinnerde me nog dat het lastig was geweest om de juiste invalshoek te bepalen en dat ik dat een beetje verontrustend had gevonden. Vroeger kostte het me nooit zoveel moeite om een fatsoenlijke naaktselvie te maken. Misschien lag het aan het licht; opwarming van de aarde.

Ik klom weer in bed en appte buurman Brian.

Hoe zou ik dat kenteken eventueel kunnen laten natrekken?

Terwijl ik op antwoord wachtte betastte ik mezelf, stelde ik me voor dat de gezette, baardige fotograaf zich aftrok in zijn zwarte Subaru terwijl mijn naakte lichaam oplichtte op zijn minuscule cameraschermpje. Ik kwam twee keer klaar, de tweede keer op een kletsend geluid – zijn pens die tegen mijn buik sloeg. Ik veegde mijn vingers af aan mijn T-shirt en keek op mijn telefoon.

Via Tim Yoon (323 555-5151), gepensioneerd rechner.

Tegen een vergoeding wil hij het waarschijnlijk wel doen.

Het was te laat om hem nog te bellen, dus appte ik hem en viel in slaap terwijl ik me voorstelde dat Tim Yoon het nummerbord natrok.

Yoon rijmde op noen. Hij rende de noenzon tegemoet. Yoon

rijmde op koen. Als een koene ridder trok hij naar de rand van de aarde. Kwam toen terugrennen met in elke hand een rond wit etensbord.

‘Wil je er nog meer?’ riep hij terwijl hij naderde.

‘Ja, niet opgeven. Kun je dit eeuwig volhouden?’

‘Ik zal mijn best doen,’ hijgde hij en hij sprintte me voorbij. Ik zag hem achter de horizon verdwijnen en keerde mijn gezicht naar het westen om te wachten tot hij de aarde rond was gerend en weer verscheen.

Het duurde maanden voordat Tim Yoon me terugbelde, en tegen die tijd had ik zelf al uitgedokterd wie de telefotoograaf was.